

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 10

Κυριακή 1. Ιουλίου 1946 Π.Ο.Η.

† ΚΟΣΜΑ καὶ ΔΑΜΙΑΝΟΥ Ἀναργύρων

Ἀδελφοί: Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 3.000. Ἐτησίᾳ 6.000
Ἐξωτερικοῦ δολ. 4.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδος Κύριον Κύριον Χριστοφύρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφύρος

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΟΤΕ ΣΤΕΝΑΖΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΝ

Ἡδὴ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς πολυπαθοῦς Δωδεκανήσου κυματίζει ὑπερήφανος ἡ κυανόλευκος. Ὁ ζωογόνος ἀῆρ τῆς ἐλευθερίας ῥυπίζει ἐλαφρῶς τὸ ὄνυστον τοῦτο σύμβολον τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος. Εἰς τὸ θέαμα αὐτὸ ῥιγεῖ κάθε εὐγενὴς ψυχὴ.

Ριγεῖ πρῶτον ἡ ψυχὴ τοῦ Δωδεκανησίου ὅστις ἐπὶ ἔτη δλόκληρα καὶ ὑπὸ τὸ πέλμα σκληρᾶς τυραννίας ἀνέμενε ἐναγωνίως τὴν ποθητὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως. Τὴν ποθητὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ τὴν ὅποιαν ἐθυσίασθη καὶ διὰ τὴν ὅποιαν ἐπότισε μὲ ἀφθονον ἑλληνικὸν αἷμα τὰ δεσμοτῆριά τοῦ τυράννου κατακτητοῦ.

Ριγεῖ δευτέρον ἡ ψυχὴ τοῦ ἐλευθέρου Ἑλλήνος ὅστις ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος ἢ ἀπὸ τὰς γραφικὰς ἀκτὰς τῶν ἐλευθέρων ἑλληνικῶν παραλίων ἀπέστελλε πρὸς τοὺς ἀλυτρώτους ἀδελφούς τὸ μήνυμα τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἐγκατεργήσεως.

Ριγεῖ τέλος πᾶσα φιλελευθέρᾳ ψυχῇ ἡ ὁποία μετ' ἄλλους καὶ βαθείας δού-

νης παρατηρεῖ τὰ δεινὰ τῶν ὑποδούλων ἐρχομένην τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας ἀλλὰ καὶ θυσιαζομένην χάριν αὐτῆς.

Ἡμεῖς θεωροῦντες τοῦτο δώρημα τέλειον ἄνωθεν καταβάν, κρούομεν τὴν ἐπινίκιον ἡμῶν λύραν καὶ κινούμεν τὰ χεῖλη ἡμῶν πρὸς Δοξολογίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὅστις ὡς Παντεπόπτης καὶ Δίκαιος τὰ πάντα κρίνει καὶ διακυβεῖ νᾶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐνρίστηςδικαιοσύνης.

Ἐν συνεχείᾳ στρέφομεν βλέμμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς μεγάλους συμμάχους καὶ εὐχαριστοῦμεν αὐτούς, ἐπευχόμενοι ὅπως ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὁμονοίας κατευθύνει τὰς σκέψεις αὐτῶν πρὸς ἐπιτεῦξιν τῆς ποθουμένης εἰρήνης τὴν ὅποιαν τόσον ἐναγωνίως ἐπιζητεῖ ἡ ἀνθρωπότης καὶ τῆς ὁποίας ἀπαρχὴ ὑπῆρχε ἡ ἀπόδοσις τῆς Δωδεκανήσου.

Ἐπιθυμοῦμεν τέλος νὰ στρέψωμεν τὴν φωνὴν μας καὶ πρὸς τὴν ἐλευθέραν Ἑλληνικὴν Δωδεκανήσον.

Ἐδελφοί ὅπως παρηκολουθήσαμεν ἐναγωνίως τὰς σιγμὰς τοῦ ὑπερτάτου πόνου σας, συμμετέχοντες σήμερον καὶ

εἰς τὴν ὑπερτάτην χαρὰν σας. Ἀς εὐχαριστήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ τὸν Δοτήρα τῆς ἐλευθερίας καὶ παροχῆς τῆς χαρᾶς.

Ἡ τοιαύτη δὲ εὐχαριστία καὶ δεξολογία ἃς διαγράψει ἀπὸ τὰς καρδίας μας καὶ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ μίσους. Ἀς καταναγάσῃ δὲ τὰς ψυχὰς μας τὸ φῶς τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς καὶ ὑπαίτιους τῶν συμφορῶν μας, ἵνα ἀπηλλαγμένοι πλέον πάσης μικροπρεποῦς σκέψεως πηγαζούσης ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν τῆς ἁμαρτίας, ὀδεύσωμεν τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς προόδου ὑπὸ τὸ φῶς πάντοτε τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Ἀς μὴ ἐπαναπανθώμεν εἰς τὰς δάφνας, ἀλλ' ἃς ἐργασθώμεν ἀόκνως χάριν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀνατάσεώς μας. Ἀς σκεφθώμεν διτι μακρὰν τοῦ Σωτήρος καὶ τῆς Ἐκκλησίας οὐδεμία ἐλευθερία καρποφορεῖ, ἀλλὰ χαλεκώνονται τὰ δεσμὰ φοβερᾶς δουλείας.

Μόνον ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Σωτήρος δυνώμεθα φῶς.

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΣΤ'.

Εἰς τὰ προηγουμένα ἐλέγομεν περὶ τῆς σθεναρᾶς ἀπολογίας τῶν θείων Ἀποστόλων, καὶ διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, οὗ αἱ ἀπολογίαι ἀποτελοῦσιν, οὐ μόνον πνευματικῆς δυνάμεως ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ καὶ ρητορικῆς τέχνης ἔξοχα λογοτεχνήματα. Ἐπαναφέροντες δὲ τοὺς ἀναγνώστας εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ θέματος λέγομεν. Ἀναγινώσκων τις τὰς ἐπιστολάς, καὶ προπάντων τὰς πράξεις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καὶ παρακολουθῶν τὴν Ἀποστολικὴν αὐτοῦ δράσιν, καὶ ὅσας ἐκάστοτε ἀπήγγειλεν οὗτος δημηγορίας, ὑπεραμυνόμενος ἑαυτοῦ κατὰ τοὺς διαφόρους διωγμούς καὶ αἰκισμούς, οὓς ἀνδρειοφρόνως καὶ καρτερικῶς ὑφίστατο ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ἀπορεῖ ἀληθῶς τίνα θαυμάσιον πρῶτον, τὴν φαινήν καὶ ἔξοχον διανοίαν του, ἢ τὴν νομικὴν εὐστροφίαν καὶ δικανικὴν ῥητορείαν, τὴν ἠθικὴν

εὐκοσμίαν, ἢ τοῦ λόγου τὴν συναρπάζουσαν στωμυλίαν, τὴν εὐφυλίαν καὶ τὸν χαλύβδινον χαρακτῆρα, ἢ τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν προσόντα, αἶνα ἐσαεὶ θὰ ἐκπέμπωσι φωτοβόλον ἀκτινοβολίαν περὶ τὸν φωτοστέφανον τῆς μακαρίας καὶ ἁγίας Του ψυχῆς.

Τὴν δύναμιν ὅμως ταύτην καὶ τὴν ἀκαταγάνιστον χάριν τοῦ λόγου οἱ θειοὶ Ἀπόστολοι ἠρῶσθησαν ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἣν ἐδιδάχθησαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Οὐρανίου Διδασκάλου καὶ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὗτος δέ, διδάσκων τοὺς μαθητὰς τὰ τῆς πίστεως καὶ προλέγων αὐτοῖς τὰ μέλλοντα συμβαίνειν, κατωχύρον αὐτοὺς διὰ τοῦ θυρεοῦ τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας, καὶ τῆς περικεφαλαίας τῆς θείας χάριτος, ἵνα δυνηθῶσιν οὕτοι ἀντιστῆναι πρὸς τὰς μεθοδεύσεις τοῦ Διαβόλου, καὶ οὐβῆσαι τὰ πετυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ» ἔλεγε δὲ συνάμα εἰς αὐτοὺς «προ-

σέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, παραδόσω· σι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαρτυρήσουσιν ὑμᾶς, καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσασθε ἕνεκεν ἐμοῦ εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δὲ παρὰ διδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσετε πῶς, ἢ τί λαλήσετε, δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσετε, οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστὲ οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν. τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν.» (Ματθ. 10. 12—22).

Μέλλον δὲ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ ἀναληφθῇ εἰς τοὺς Οὐρανούς μετὰ τὴν ἔνδοξον αὐτοῦ Ἀνάστασιν προλέγει εἰς τοὺς μαθητὰς του, ὅτι δὲν θὰ ἀφήσῃ αὐτοὺς ὀρφανούς, ἀλλὰ θὰ πέμψῃ πρὸς φωτισμὸν καὶ ἐνίσχυσιν αὐτῶν τὸν παρὰ τὸν πατέρα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται. «Καὶ ἰδοὺ ἐγώ, εἶπεν, ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ καθήσate ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ,

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	2	15	Κατάθεσις εσθής Θεοτ.
Τριτ.	3	16	Υακίνθου μ. Ανατ. Κων.
Τετ.	4	17	Ανδρέου Κρήτης
Πέμ.	5	18	Αθανασίου Αδμ. Λαμ. δσ.
Παρ.	6	19	Λουκίας μ. Σισώης δσ.
Σάβ.	7	20	Θωμά δσ. Κυριακής μεγ.
ΚΥΡ.	8	21	† 5 Ματθ. Προνοήσι μ.
Δευτ.	9	22	Παγκρατίου Ιερομ.
Τριτ.	10	23	Τών εν Νικοπόλει 45 μ.
Τετ.	11	24	Ευθυμίας μ. Ολαγας Ρωσ.
Πέμ.	12	25	Πρόκλου, Ιλαρίου μ.
Παρ.	13	26	Συν. Αρχαγ. Γαβριήλ
Σάβ.	14	27	Ακύλα απ. Ιωσήφ Θεοσ.

έως οὐ ἐνδύσεσθε δύναμιν ἐξ ὕψους». (Λουκᾶ 24—48). Καὶ ἀλλαχού «ὄταν ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ, καὶ ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν». (Ἰωάννου 15.26). Οὕτω οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι καὶ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἐπιφοίτησιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν, στοιχοῦντες τοῖς ἰχνεσιν τοῦ Οὐρανίου αὐτῶν Διδασκάλου, ἀφιέρωσαν ἅπαντα τὸν βίον αὐτῶν εἰς τὴν διάδοσιν καὶ τὴν θεμελίωσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, καὶ τὴν μεταλαμπάδευσιν τοῦ φωτισμοῦ καὶ ζωοπαρόχου πνεύματος τῆς θείας χάριτος, ἥς ταμιούχους κατέστησαν τὰς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ δὲ τὰς μακρὰς Ἀποστολικὰς αὐτῶν περιόδους, μετὰ τὸ κήρυγμα καὶ τὴν σαγήνευσιν εἰς τὰ δίκτυα τῆς πίστεως τῶν χιλιάδων ἀκροατῶν προέβαινον εἰς τὴν ἰδρύσιν τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν διὰ κοινῶν συνεισφορῶν μεταξὺ τῶν πρώτων χριστιανῶν. Ἀναχωροῦντες δὲ οὗτοι, ἀποκαθίστων κατὰ τόπους Ἐπισκόπους, Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους πρὸς διδασκαλίαν καὶ ἠθικοποίησιν τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων καὶ πρὸς συντήρησιν τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τῆς ἀμοιβαίας συνεισφορᾶς καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης τῶν πιστῶν. Μετὰ δὲ τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν κατὰ τὸ ἐνὸν ὄργανον τῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ὑπέστησαν καὶ τὸν Μαρτυρικὸν θάνατον, ἐλάχιστοι δὲ ἐκ τούτων ἀπεδήμησαν ἐν εἰρήνῃ πρὸς τὰ ἀκήρατα σκηνώματα τῶν Οὐρανίων Μονῶν.

Τοὺς θεοὺς Ἀποστόλους διεδέχθησαν οἱ μαθηταὶ αὐτῶν, οἵτινες, ἀκολουθοῦντες τὰ ἴχνη τῶν Διδασκάλων αὐτῶν, ἀφιέρωσαν καὶ οὗτοι ἅπαντα τὸν βίον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπιδειξάμενοι οὐχ' ἥτινα ζῆλον ἐν τῷ πυλυμόχθῳ καὶ ἐργῶδει σταδίῳ τῆς διδασκαλίας καὶ ἠθικοπλαστικῆς ποιμαντορίας αὐτῶν. Σὺν τῷ χρόνῳ δὲ τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ πολλαπλασιαζομένων, ὁ ὁριζόμενος Εὐαγγελικὸς σπόρος ἀπέδιδε καρπὸν πολλὸν πληθυνόμενων ὁλοῶν τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, παρ' ὅλον τὸν διωγμὸν ἐκ μέρους τῶν ἀπίστων Ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν. Καὶ κατὰ μὲν τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἀντετάχθησαν ὡς ἐχθροὶ καὶ διώχται τῆς χριστιανικῆς θρησκείας μόνον οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ δὴ οἱ Γραμμα-

τεῖς καὶ Φαρισαῖοι, οἵτινες, συκοφαντοῦντες τοὺς Ἀποστόλους, κατεμήνυνον αὐτοὺς καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς τοῦ τόπου Ἀρχάς, ὡς ἀνατροπῆς τῆς θρησκείας τῆς παλαιᾶς, καὶ τοῦ πολιτικοῦ καθεστώτος ὡς ἐπικινδύνους ὑπονομευτάς. Κατὰ τὴν περίοδον ὅμως τῶν Ἀποστολικῶν πατέρων, καθ' ἣν ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἤρξατο διαδιδόμενη εὐρέως καὶ μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν, ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτῆς, πλὴν τῶν Ἰουδαίων Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐθνικῶν θρησκείων, οἵτινες διέβλεπον ἐν τῷ χριστιανισμῷ τὸν ἐπικινδυνωδέστερον ἐχθρὸν ὡς ὑπονομεύοντα αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς ἐθνικῆς θρησκείας αὐτῶν. Ἀλλ' ὅπως οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι, οὕτω καὶ οἱ ὁμότεροισι διάδοχοι αὐτῶν ἀντέταξαν κατὰ τῶν ποικιλιώνων τοῦ Χριστοῦ ἐχθρῶν καὶ ἀμειλίκων τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου διωκτῶν τὴν δύναμιν τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου, καὶ τὴν ἀκαταγώνιστον δύναμιν τῆς θείας χάριτος καὶ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς. Ἀπτόητοι δὲ καὶ θαρραλεοὶ παρίσταντο πάντοτε ἐνώπιον τῶν Ἀρχόντων καὶ Ἡγεμόνων, ὑπεραπολογούμενοι μετὰ σθένους καὶ παρηγορίας τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, καὶ τῆς λοιπῆς ἐν γένει χριστιανικῆς πολιτείας τῶν πιστευόντων εἰς Χριστὸν.

(Ἀκολουθεῖ)

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΤΗΣ

B.

Διηγέρθησαν δηλ. ὑπὸ τούτων πρὸς καταστροφὴν τῆς ὑπὸ σοφῶν καὶ ἐμνευμένων ἀγίων ἀνδρῶν καθιερωθείσης, καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὑποδειχθείσης ἀρετῆς τῆς ἐγκρατείας, ὡς συντελεστοῦ πάσης προόδου καὶ εὐμερείας τῶν λαῶν.

Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ ὑπονευμεταὶ οὗτοι τῆς νεολαίας γνωρίζουν ὅτι ἡ πρόωρος αὕτη καὶ ὀλεθρία ἀπασχόλησις, καὶ τὸν νεανικὸν ὀργανισμὸν ἐκ θεμελίων διασειεῖ, εἰς ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν ἔχει ἀνάγκην ἀπόλυτον καλῆς σωματικῆς διαπλάσεως, καὶ τὸν νοστὸν σκοτίζει καὶ ἀναστατώνει καὶ τὸν χαρακτῆρα ἐξαχρεώνει, τὸν ἔχοντα ἀνάγκην ἠθικῆς καταρτίσεως καὶ ἐπὶ τὰ βελτίῳ ἐξελλίξῃ.

Ἐν τούτοις τοιαῦτα σπέρματα ἐνοσπεῖρου προφανῶς διὰ τὰ ἐξαφανίσουν, δι' εὐγενέας, δι' ἱερὸν καὶ ἡθικὸν ἔχει ὁ νέος ἢ ἂν δὲν ἔχη σπουδάζων ν' ἀποκτήσῃ, καὶ τοῦτο διὰ τὰ κρημνίσουν τὰ ἠθικὰ θεμέλια τῶν κοινωνιῶν καὶ νὰ παραδώσουν τοὺς λαοὺς εἰς τὴν σισχύνῃ καὶ τὴν ἀθλιότητα.

Ἰδοὺ τί ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀποφαινόμενοι διακεκριμένοι ἐπιστήμονες ἱατροὶ ἔχοντες χωρῶν:

Ὁ Fere φρενολόγος τῶν Παρισίων λέγει: «Ἡ ἐγκράτεια τῶν νέων πραγματοποιεῖ ἀποταμίευσιν ἐργασιῶν, ἡ γενετήσιος οἰκονομία συντελεῖ εἰς τὴν μακροβιότητα καὶ ἀθάνατον τὴν διανοητικὴν παραγωγικότητα».

Ὁ Polin ἀρχίατρος τῶν Παρισίων ὁμοίως λέγει: «εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ἡ ἐγκράτεια εἶναι ὀφείλῃς καὶ πρὸ παντὸς εὐνοϊκοτάτη διὰ τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν».

Ἄλλος Γάλλος ἱατρός ὁ Hericourt λέγει: «εἶναι ἀνοησία ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀγνοησία εἶναι ἀκατόρθωτος ἡ ἐπιβλαβής, διότι ἡ γενετήσιος λειτουργία εἶναι ἀπλῶς νερκαμένη καὶ σιωπηλή: οὐδέποτε ἀχρηστεύεται ἢ ἀτροφεῖ, ἐμφανίζεται δὲ ἐν τῷ καιρῷ τῷ δέοντι. Ἡ ἐγκράτεια τοῦ νέου οὐδόλως ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ὕψους: μάλιστα ὁ ἀγνός

βίος εἶναι παράγων διανοητικῆς νομιμότητος, ἡ δὲ πρόωρος ἀκοησις ἐπιδρᾷ ὀλεθρῶς ἐπὶ τῆς ὕψους. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι πολλοὶ μεγαλοφυεῖς ἄνθρωποι ὑπῆρξαν ἀγνότατοι...».

Ὁ νευρολόγος ἐν Βέρνῃ Dubois λέγει: «ὅτι οἱ περισσότεροι νευροσθενεῖς προέρχονται ἀπὸ τὴν φιληδονίαν».

Καὶ ἕτεροι ἱατροὶ τὰ αὐτὰ ὑποστηρίζουν καὶ ὅτι ἡ ἐγκράτεια καθίσταται εὐκόλος πρὸ παντὸς ἐκ θρησκευτικῶν πεποιθήσεων.

Τὸ νὰ συντάξῃ τις πραγματεῖαν περὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος τῶν νέων, ἐφ' ὃν τὸ ἔθνος στηρίζεται μελλοντικῶς τὰς τύχας του, εἶναι ἴσως εὐκόλον. Τὸ δυσχερὲς ἔγκειται εἰς τὴν διαφώτισιν τῶν νέων, ὅπου τίνων καὶ πῶς νὰ διενεργητῇ αὕτη, διότι ἐνθ' ὅσον καὶ οὐκ οἱ διαγγελλεῖς διὰ τῶν ἀνηθικῶν αὐτῶν κηρυγμάτων νὰ δηλητηριάξουν καὶ νὰ ταρασσούν τοὺς νέους, οὐδεμία σοβαρὰ ἀντιθετος προσπάθεια παρατηρεῖται. Παρίστανται ἀνάγκη ἰσχυρὰς θελήσεως ἐκ μέρους τῶν νέων διὰ νὰ ὑπερσχύσουν τῆς ἀπειλούσης αὐτοὺς κακῆς ἐπιθυμίας πάσης φύσεως.

Ἀπαίτεται μὲν γὰρ γενική, σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὸ σύνολον καὶ ὅτι οἱ λαοὶ τότε εὐμεροῦν ὅταν στηρίζονται ἐπὶ ἠθικῶν βάσεων. Τὴν μὲν γὰρ αὐτὴν μόνον τὰ σχολεῖα διὰ καταλλήλων διδασκαλιῶν δύναται νὰ δώσῃ.

Ἡ οἰκογένεια μόνον κατὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν τῶν παιδῶν ἐπιδρᾷ καὶ οὐχὶ πάντοτε παιδαγωγικῶς. Διὰ τὴν μεγαλητέραν ἡλικίαν ἀπαίτεται μάλιστα τὸ ἱθικὸν παράδειγμα τῶν γονέων.

Ἡ Ἐκκλησία μὲ τὰ ὑψηλὰ διδάγματα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ἅτινα πρὸ παντὸς διδάσκουν τὴν ἠθικὴν ἐλευθερίαν, ἐμπνέει τὴν πίστην εἰς τοὺς νέους, τὴν λίαν συντελεστικὴν διὰ τὴν ἀγνοίαν παντὸς χριστιανοῦ.

Φρονοῦμεν ἐπίσης ὅτι ὁ νέος μελετῶν οὐχὶ βιβλία καὶ μυθοστορήματα ἄσμενα ἀλλὰ ἠθικοπλαστικά, πρὸ παντὸς δὲ τὴν ἀγίαν Γραφὴν καὶ συγγράμματα διαπρεψάντων ἀγίων ἀνδρῶν, θὰ κατορθώῃ διὰ τῆς μελέτης τούτης καὶ μετακεντρίσῃ τὴν βασιανίζουσαν αὐτὸν κακὴν ἐπιθυμίαν εἰς τὴν ἔρξιν ὑπερέτερων ἀγαθῶν. Ἀκόμη ἐάν προσέξῃ εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ καὶ ἐν γένει εἰς τὴν καθόλου ζωὴν τοῦ θά δύναται εὐκόλως ν' ἀποδιώκῃ ἐκ τῶν ἐξώθεν κάθε τοιαύτην προσβολὴν τοῦ νοός καὶ οὕτω ἐκ τοῦ πολέμου τούτου θὰ ἐξέρχεται νικητής.

Ὑπομινόμενοι εἰσέτι ὅτι εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τῶν νέων εὐρέθησαν χιλιάδες χιλιάδων κατὰ ἐποχὰς, οἱ ὅποιοι ὅμως ἐφάνησαν ἀνὰ τοῦ τοῦ κατὰ τοῦτο πάθους. Ἀς μὴ νομίσουν δὲ ποτὲ οἱ νέοι ὅτι διὰ τῆς ἐγκρατείας τῶν ταύτης βλάπτονται, ὡς ἐκ τῆς τελειωτικῆς ἀκόμῃ ἐξαφανίσεως τῆς ἐπιθυμίας τῶν ταύτης, διότι, ὡς προέλεθον, ἡ γενετήσιος λειτουργία ἀπλῶς νερκαύεται καὶ ἐπανάχεται ὅπως φυσιολογικὴ ἐν τῷ δέοντι καιρῷ τῆς ἐνηλικιώσεως τῶν καὶ νομιμότητος διὰ τὴν διασώρησιν τοῦ εἴδους.

Ἀς διατηρήσῃ λοιπὸν ὅλοι οἱ νέοι τὴν εἰρήνην εἰς τὰς καρδίας τῶν καὶ ἂς μὴ ἐπηρεάζωνται ἐκ τῆς ἀστόχου καὶ παρακαίρου αὐτῆς ἐπιθυμίας καὶ ἂς ἐπιδοῦνται εἰς τὰ ἔργα τῶν μεριμνῶντες καὶ διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν καλλιτέραν μὲν γὰρ αὐτὴν ἀπόδοσιν εἰς τὰς σπουδὰς τῶν ἡ τέχνας τῶν, καὶ ἂς εἶναι βέβαιον ὅτι, εἰς οἰανδήποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκουν, θὰ καταλάβουν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τόσον οἱ νέοι ὅσον καὶ αἱ νῆαι τὴν ἐμπειροῦσαν θέσιν καὶ ἐκτίμησιν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Ἰούλιος 1946

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Τὴν προσεχὴ Παρασκευὴν πρὸς Σάββατον τὴν πρὸς δὴν Ἰουλίου π. ἡ. εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (Κυψέλη) θέλει τελεσθῇ Ἀγρυπνία εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἱερουργήσῃ ὁ Ἅγιος Μεγαλίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ εἰς μνήμην τοῦ μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Υπό του Σεβ. 'Επισκόπου Διαυλείας
κ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ Εη ΜΑΤΘΑΙΟΥ

(Ματθ. η. '28—34 και θ. '1)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

'Επί του 'Ιεροῦ Εὐαγγελίου

Πόσον ἀνατριχιαστική εἶναι ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν μᾶς παρουσιάζει τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον!

Τρόμος καὶ φόβος καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν θεὰ τῆς τρομερᾶς αὐτῆς εἰκόνας.

Δύο ἄνθρωποι δυστυχεῖς ἔχουν φθάσει εἰς τὸ σημεῖον νὰ τοὺς φοβοῦνται οἱ ἄνθρωποι, «ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης».

Τι ἔχον οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ὥστε νὰ ἔχουν γίνῃ τὸ φόβητρον ὅλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; Ἦσαν δαιμονισμένοι!

Μὲ ἀφροῦς πάντοτε εἰς τὸ στόμα, χωρίς λογικὴν ἦσαν ὄργανα τοῦ σατανᾶ, ἀκούσια, σωστὰ θηρία αἰμοβόρα.

Πῶς δὲν θὰ ἤθελες ἀναγνώστα μου νὰ ἀντίκρυξες ποτὲ μίαν τοιαύτην εἰκόνα. Καὶ ὅμως δὲν θέλω νὰ μὲ ἐκλάβῃς ὑπερβολί, ὅχι δὲν εἶμαι τοιοῦτος, διότι λέγω ἀ-
μείαν ὁμολογίαν περὶ πραγματικότητος. Κά-
θε ἡμέρα συναντᾷς οὕτω τοὺς εἰδούς εἰ-
κόνας καὶ ὅμως δὲν σοὺ κάμουν ἐντύπωσιν, δὲν σε ταράσσουν, δὲν σε τρομάζουν, ἀλ-
λὰ τελείως ἀσυγκίνητος ἀφήνεις καὶ πα-
ρέρχονται.

Ρίψε ἀγαπητὴ ἀναγνώστα μίαν ματιὰ εἰς τὴν ζωὴν καὶ τότε θὰ πεισθῇς διὰ λέγω ἀληθεῖαν.

Ὁ κόσμος συνήθισε νὰ βλέπῃ φοβι-
σμένους μίαν δαιμονικὴν κρίσιν σὺν αὐτῇ τὴν ὁποίαν περιγράφει ἐπὶ τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον ὁ Θεὸς Ματθαῖος, ἀφίνει δὲ νὰ παρέρχωνται ἀπαρτήρητοι οἱ πραγμα-
τικοὶ δαιμονισμένοι τῆς ζωῆς οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν πλέον κακὴν καὶ ἐπικίνδυνον ἀσθένειαν τῆς κοινωνίας. Ποιοὶ εἶναι οἱ
πραγματικοὶ δαιμονισμένοι; Ἰδοὺ ὅλοι ἐ-
κεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκυριεύθησαν ἀπὸ τὸν ὀλο-
κήτορα πάθος καὶ ἔχασαν τὸ λογικὸν τὸν.

Ἰδὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, βαδίζον τρι-
κλίζοντας, ἔχει τὸ βλέμμα τοῦ ἡλίδιον καὶ δὲν γνωρίζει ποῦ εὐρίσκεται, οὔτε τι κάμει.

Ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε μυαλὸ καὶ ἐκείνος τὸ ἐσκότισε. Τὴν συνειδήσιν τοῦ τὸν ἔσβυ-
σε τὸ πάθος καὶ δὲν ὑπάρχει διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς συναίσθησιν καὶ ἀπὸ βασιλεὺς τῆς κτίσεως ἔγινε κτήνος.

Αὐτὸς εἶναι ὁ δοῦλος τῆς μέθης Ἰ. Αὐ-
τὸ ἄνθρωπος εἶναι δαιμονισμένος καὶ ἐπικίνδυνος μάλιστα, διότι τί κακὸν δὲν δύ-
νεται νὰ πράξῃ εὐρίσκόμενος ὑπὸ τὸ κρά-
τος τοῦ πάθους αὐτοῦ, ὅτι δύναται νὰ
πράξῃ ἕνας δαιμονισμένος τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἰδὲ τὸν ἄλλον τὸν δοῦλον τῆς σαρ-
κός, σὺν λυσισσμένους σύρεται ὀπίσω ἀπὸ
τὴν σάρκα, μολύνει καὶ μὲ τὸ βλέμμα τοῦ
ἀκόμῃ, τὸ μυαλὸ τοῦ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν,
ἡ γλώσσα τοῦ εἰς τὴν ἀσυχρότητα. Δὲν
τὸν τρομάζουν οὔτε οἱ στενότεροι δεσμοὶ
τοῦ αἵματος. Εἶναι ἐπικίνδυνος εἰς τὴν
κοινωνίαν. Εἶναι φοβερός δαιμονιζόμενος
ὁ σαρκολάτρης!

Ἰδὲ τὸν φιλαργυρον. Ἰδὲ τὸν πλεονέ-
κτην. Ἰδὲ τὸν φθονερόν. Ἰδὲ τὸν ζηλότυ-
πον. Ἰδὲ τὸν συκοφάντην. Καὶ τέλος ὅλους
τοὺς δαιμονιζομένους ἀπὸ τὰ πάθη τὰ ὁ-
ποῖα δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ δαιμόνια. Αὐ-
τοὶ εἶναι οἱ πραγματικοὶ δαιμονισμένοι οἱ
ἐπικίνδυνος εἰς τὴν ζωὴν καὶ μεταβάλλοντες
τὴν ζωὴν εἰς κόλασιν.

Ὡς πόσον φοβερόν εἶναι ὅταν ὁ ἄν-
θρωπος ὑποπέσῃ εἰς ἕν ἀπὸ αὐτὰ τὰ πάθη
καὶ γίνῃ δοῦλος αὐτοῦ. Δὲν εἶναι πλέον
κύριος τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ. Οὐδὲ δύναται νὰ
ἐλευθερωθῇ μόνος ἀνευ τῆς βοήθειας τοῦ
Σωτῆρος Χριστοῦ. Εἴπατε λοιπὸν εἰς τὸν
Σωτῆρα. Κύριε φύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τὰ πά-
θη καὶ διατήρησον ἡμᾶς ἐλευθέρους καὶ ἀ-
νωτέρους τῶν παθῶν.

Φυλαχθῆτε παιδιά μου ἀπὸ τὰ πάθη.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ

(Ματθαίου θ. '1—8)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

'Επὶ τοῦ 'Ιεροῦ Εὐαγγελίου

'Εμπρός εἰς τὸ φορικτὸν θέαμα ποῦ
παρουσίαζε ἡ κατάστασις τοῦ Παραλυτι-
κοῦ, ἡ Θεὰ Ἀγαθότης καὶ Εὐσπλαχνία
προβαίνει εἰς μίαν μεγάλην καὶ ὑπέροχον
ἀποκάλυψιν!

Σπεύδει νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον
ποῦ ὁ πόνος τὸν εἶχε κάμει θέαμα φρι-
κτὸν, σπεύδει νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μεγάλο δῶ-
ρον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ὑγεία, ἀλλὰ
καὶ ἀποκαλύπτει τὴν ἀναντήρητον ἀλη-
θειαν τῶν αἰῶνων κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄν-
θρωπος εἶναι δισύνθετος. Δηλαδή ἀποτε-
λεῖται ἀπὸ σῶμα καὶ ἀπὸ ψυχῇ.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀποκάλυψις γίνεται
ὅταν ὁ Κύριος τῆς ἀγάπης πλησιάζῃ τὸν
παραλυτικὸν καὶ πρὶν δόκῃ του χαρίσῃ
τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος, τοῦ χαρίζῃ μίαν
ἄλλην ὑγείαν, τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς.

«Τέκνον ἀφίωναί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου».

«Τέκνον ἐγερθεὶς ἄρῃ σου τὴν κλίνην».

Δὲν εἶναι μόνον ἀπὸ ὅλην τὸν ἄνθρω-
πον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πνεῦμα ἀπὸ ψυχῇ δη-
λαδή.

Ἡ ψυχὴ ἔχει ὕψιστην θέσιν ἐν τῷ ἄν-
θρώπῳ, αὐτὴ πρέπει νὰ δεσπόζῃ καὶ νὰ
κυριαρχῇ ἐν αὐτῷ, διότι αὐτὴ ἔχει πλεο-
νεκτικὰ καὶ χαρίσματα ἀνώτερα τοῦ
σώματος.

Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ
εἶναι ἀθάνατος.

Ἐνῶ τὸ σῶμα ἔγινε νὰ ἐξυπηρετήσῃ
τὴν ψυχὴν καὶ ἡ ψυχὴ νὰ διδῇ εἰς τὸ σῶ-
μα τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ τοῖς αἱ ψυχικῇ κατάστασις ἔχει
ἐπιδρασὶν ἐπὶ τὸ σῶμα ὥς καὶ τὰν ἄν-
ταλιν. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἶναι ὑγιεῖς ἡ
ψυχὴ ἐν σώματι ὑγιεῖ διὰ νὰ δύναται ὁ
ἄνθρωπος νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ὕψιστον τοῦ
προορισμόν.

Ὁ παραλυτικὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγ-
γελίου ἦτο δυστυχὴς ἦτο ἐπὶ κλίνῃς βε-
βλημένος ἦτο ἀνίκανος νὰ δράσῃ. Ἦτο
παραλύων εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν
καὶ ὁ Κύριος ἰδὼν τὴν πλῆσιν αὐτοῦ, ἀφί-
νει τὰς ἁμαρτίας του θεραπεύει πρῶτον
τὴν ψυχὴν του, διότι αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸν
κυρίως ἄνθρωπον καὶ ἡ θεραπεία ταύτης
φέρει καὶ σωματικὴν εὐεξίαν καὶ εὐρω-
στίαν ἡθικὴν καὶ διὰ αὐτὴν τὴν σωτηρίαν.

Δὲν ὁμοιάζει ἀναγνώστα μου, ὁ ἐπὶ
κλίνῃς βεβλημένος, ὁ παραλυτικὸς μὲ τὴν
σημερινὴν κοινωνίαν; Λάβε τὴν κοινωνίαν
ὥς ἕνα ἄνθρωπον. Δὲν τὴν βλέπεις ἀνί-
κανον πρὸς ἐργασίαν, ἀνίκανος εἰς τὸ νὰ
δράσῃ; ἀνίκανος εἰς τὸ νὰ προσδεύσῃ;

Ναί. Τι συμβαίνει λοιπόν; Ὅτι, συνέ-
βαινε εἰς τὸν παραλυτικόν. Εἶναι ἀσθενὴς
ἡ ψυχὴ τῆς Κοινωνίας.

Τὴν κοινωνίαν τὴν ἀποτελοῦν οἱ ἄν-
θρωποι. Ὅλοι αἱ ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων
ἀποτελοῦν τὴν ψυχὴν τῆς Κοινωνίας καὶ
ὅλα τὰ σώματα, τὸ σῶμα τῆς Κοινωνίας.
Ὡστε ἀφοῦ ἡ ψυχὴ τῆς Κοινωνίας δὲν
ζῇ κοντὰ εἰς τὸ Αἰώνιον πνεῦμα παρ' οὐ
ἀντλεῖ τὴν δύναμιν, τὴν εὐρωστίαν, τὴν
υγείαν καὶ τὴν ὑπαρξίν της, πῶς εἶναι δυ-
νατὸν νὰ μὴ εἶναι παράλυτος; Ὅποιοι
ἄνθρωποι, ὅποια Κοινωνία δὲν ζῇ κοντὰ
εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν εἶναι καταδικα-
σμένη νὰ παραλύσῃ καὶ νὰ καταστῇ ἀνί-
κανος. Ὡς κλῆρον δὲ θὰ ἔχῃ τὸν πόνον
καὶ τὴν θλίψιν.

Θέλεις παιδί μου διὰ σὲ ὁ πόνος καὶ
ἡ θλίψις νὰ εἶναι κατὰ τὸ ἀγνώστον; Θέ-
λεις νὰ βοηθήσῃς τὴν Κοινωνίαν νὰ θερα-
πευθῇ; Φρόντισε σὺ νὰ θεραπεύσῃς τὸν
ἑαυτόν σου. Ζήτησον ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ
σοὶ εἴπῃ ὅτι εἰς τὸν παραλυτικόν.

«Τέκνον ἀφίωναί σοι αἱ ἁμαρτίαι
σου».

«Τέκνον ἐγερθεὶς ἄρῃ σου τὴν κλίνην».
Καὶ μέσα εἰς αὐτὰ τὰ λίγα λόγια θὰ
εὕρῃς τὴν εὐτυχίαν τὴν ἰδικὴν σου καὶ τῆς
Κοινωνίας.

Ἐθεὶ νὰ γίνῃ μία τοιαύτη ἀφύπνισις
διὰ νὰ σωθῇ ἡ ἀνθρωπότης.

Ἡ ἀφύπνισις αὕτη πρέπει νὰ ἀρχίσῃ
ἀπὸ τὰ ἔθνη διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σύνο-

λον τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Κοινωνία.
Ἄς δώσωμεν λοιπὸν ἡμεῖς τὸ παρὰ-
δειγμα. Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν ἄς κάμῃ τὴν
ἀρχὴν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, καὶ τὸ χερί
τοῦ Θεοῦ θὰ ἀπλωθῇ σ' ὁρισμένα νὰ μᾶς ση-
κώσῃ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου.

Ἐθεὶ ὅσοι διαβάσουν τὴν διδασκαλίαν
αὐτὴν νὰ γίνουν οἱ πρωτοπόροι εἰς τὴν με-
γάλην αὐτὴν ἐξόρμησιν. Ἀφύπνισις, Ἀ-
φύπνισις χρειάζεται.

ΛΑΪΚΗ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ

Β.

Οἱ κόσμοι αὐτοὶ μὲ τὸ ὑπέρτατον φῶς
τῶν ἐκπέμπον ἀσυνήθη γοητεία καὶ μεγα-
λείων. Συγχρόνως οἱ ἐπὶ χιλιετηρίδας ὀλο-
κλήρους βαδίζον τὴν αὐτὴν τροχίαν μὲ θαυ-
μαστὴν ἁρμονίαν καὶ τάξιν χωρίς ἢ πορεία
νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πορεία τοῦ ἄλλου, ὅπως
συμβαίνει μὲ τοὺς ἐγωιστὰς ἀνθρώπους. Ἡ
νῦν ἡδὴ προσέκοψε. Ἡ δὲ ῥοδοδάκτυλος Ἡ-
ὥς, ἡ χρυσὴ αὐτοῦλα τοῦ λαοῦ ἀρχίζει νὰ
ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ προαγγέλουσα τὴν
ἀνατολήν τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἡλίου. Τότε
τὰ σηκινὰ ἀλλάζουν καὶ νῆαν ἐκπλήξιν
καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν σου. Ἡ ἀφυντίζο-
μένη φύσις μὲ τοὺς ποικίλους χρωματισμούς
της, μὲ τοὺς ἀντικατοπτρισμούς τῶν παραλί-
ων της, μὲ τὰ ἡδύμελα ἄσματα τῶν περω-
τῶν ὕμνων της, διεγείρουν εἰς τὴν ψυχὴν
τὰ εὐγενέστερα συναίσθημα, κινεῖν τὰ
χεῖλη πρὸς τοὺς ὠραιότερους ὕμνους, πρὸ
παντὸς ὅμως θέτουν τὰ ἀδυσσώπητα ἐρω-
τήματα: **Ποῖος ἐδημιούργησε τὸ ὄρασιον
καὶ ἄρμονικόν αὐτὸ Σύμπαν;** Ἐάν δὲ
στραφεῖς πρὸς στιγμὴν, φίλε ἀναγνώστα πρὸς
τὸν ἑαυτόν σου, καὶ ἀνακαλύψῃς, τὸν πλου-
τὸν τῶν συναίσθημάτων σου, τὴν εὐγένειαν
τῶν πόθων σου, τὴν δύναμιν τοῦ λογικοῦ
σου, τὴν μαγεῖαν τῆς φαντασίας σου, τὸ ἀ-
πέραν τῆς μνήμης σου, τὴν ἀσυνήθη τα-
χύτητα τῆς διανοίας σου, τότε ἀσφαλὲς θὰ
ἐρωτήσῃς ἐκ δευτέρου: **Ποῖος ἐδημιούργη-
σε τὸν ἄνθρωπον;** καὶ τί σκοπὸν ἔχει
ἐπὶ τῆς γῆς; **ἀπὸ ποῦ ἦλθε; ποῦ πηγαι-
νει;** Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἀποτελοῦν αἷμα
καὶ λογικὴν ἀνάγκην τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ὁ-
πάρχει ἄνθρωπος ὅστις νὰ μὴ τὰ ἐθεσε. Εἰς
τὴν ἀπάντησιν τῶν ἐρωτημάτων αὐτῶν ἔλε-
κάνθησαν κρόταφοι, ἐγέμισαν πολυσελίδου
τόμοι, διεξήχθησαν αἱ ὑπελωδέστεραι συζη-
τήσεις. Ἡ ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐ-
τὰ καθορίζει τὴν ζωὴν καὶ τὸν πολιτισμόν.
Ἀκόμη δὲ περισσώτερον ἐκ τῆς ἀπάντησεως
εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἐξαγρᾶται ἡ εὐτυχία
ἐνὸς ἀτόμου.

Μὲ τὴν ἀπάντησιν τῶν ἐρωτημάτων αὐ-
τῶν ἀσχολεῖται κατὰ πρῶτον λόγον ἡ φιλο-
σοφία. Δύο εἶναι αἱ ἀπαντήσεις αἱ ὁποῖαι
ἐδόθησαν ἐκαστοῖς ἀπὸ τοὺς φιλοσοφῆσαν-
τας. Οἱ μὲν φρονοῦν διὰ τὰ πάντα τυχαίως
καὶ μηχανικῶς προήλθον καὶ ὁ ἄνθρωπος
οὐδέποτε ὁμολόγον ἀποστολὴν ἔχει ἐπὶ τῆς
γῆς, οἱ δὲ φρονοῦν διὰ τὸν κόσμον, τὸ σύμπαν
εἶναι ἀποτέλεσμα μίᾳ πρωταρχικῆς παντο-
δυναμίας αἰτίας καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον ἔχει ὁ-
μολόγον ἀποστολὴν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡμεῖς ἄς ἀνακρίνομεν ἐκάστην ἐκ τῶν
ἀπαντήσεων. Ἡ πρώτη λέγει, διὰ τὰ πάντα
προήλθον μηχανικῶς (ἄνευ δηλαδὴ δρώσης
αἰτίας) καὶ ἐκ τοῦ μηδενός. Εἶναι ὅμως δυ-
νατὸν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Ἡ λογικὴ καὶ ἡ
πείρα τὸ ἀποκλείουν ἀπολύτως. Ἡ λογικὴ
λέγει, διὰ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀποτελε-
σμα χωρὶς αἰτίαν (νόμος τῆς αἰτιότητος). Ἡ
δὲ πείρα ἐπιμαρτυρεῖ διὰ παντός πρᾶγματος
ὑπάρχει ἡ δημιουργὸς αἰτία. Τὸ ἔνδυμα εἶναι
ἀποτέλεσμα τῆς δημιουργικῆς ἐργασίας τοῦ
ῥάπτου. Ἡ οἰκία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀρ-
χιτεκτονικῆς ἱκανότητος τοῦ οἰκοδόμου κ.ο.κ.
Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν αὐτὸ τὸ μεγα-
λειώδες καὶ ἁρμονικὸν σύμπαν νὰ προήλθῃ
αὐτομάτως;

Ἀποκλείεται λοιπὸν κατὰρτίεται ἡ
τοιαύτη ἐκδοχὴ διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ
Σύμπαντος.

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενο

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἐξετάσεις Κατηχητικῶν Σχολείων.
Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς (17 Ἰουνίου) ἐτελέσθησαν αἱ εἰς τὴν διδασκαλίαν ὑλὴν ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς ἡμετέρας παρατάξεως, μαρτυρήσασαι τὴν πλήρη ἐπίδοσιν τῆς μαθητευούσης νεολαίας, χάρις εἰς τὴν εὐδόκιμον διδασκαλίαν τῶν θερμουργῶν καὶ καὶ ἐμπνευσμένων κατηχητριῶν.

Εὐσεβὴς δωρεά.—Ὁ κ. Π. Λαμέρας διατράνω τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ διαθέσεις προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος τὸ ἐκ δραχμῶν πενήτην (50) χιλιάδων ποσόν. Ἡ εὐσεβὴς αὕτη πράξις εἶναι ἀξία παντὸς ἐπαίνου καὶ εὐχόμεθα, ἵνα τὴν χειρονομίαν ταύτην μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι δυνάμενοι νὰ προσέρχονται ἐπικούροι, ἕνεκα τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ.

Εἰδοποίησις.—Ἐλπίζομεν οἱ διευθύνοντες τὰ παραρτήματα μας καὶ οἱ συνδρομηταὶ μας ἐν γένει δι' ὅ' ἀναγνωρίσουν τὰς ἀπαιτούμενας διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας δαπάνας καὶ θὰ σπεύσουν νὰ ἐκπληρώσουν ὑποχρεώσεις τῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον μας, ἵνα μὴ ἀναγκασθῶμεν ἐκ τῆς ἀνάγκης νὰ διακόψωμεν τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου μας.

Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΑΠΟΚΗΡΥΞΕΩΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν ὅτι διεγράψαμεν ἐκ τῶν καταλόγων τῶν ὑπὸ τὴν ἡμετέραν δικαιοδοσίαν Κληρικῶν, τὸν Ἱερομόναχον Παῖσιον Παπαγεωργίου τέως Ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου Περιστερίου, διότι οὗτος, ἐπειδὴ δὲν ἐπειρέσαμεν αὐτὸν νὰ ἐμεταλλευθῇ, δίκην ἐμπορίου, τὸν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δῆθεν ὑπὸ τῆς ὑποτακτικῆς αὐτοῦ... Ἀνδρονίκης Σόμαλῃ ἀνεγερθέντα ἐν Περιστερίῳ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς μετὰ αὐτῶν καὶ ἡμῶν ἀλληλογραφίας, ἀπεκήρυξεν ἑγγράφως ἡμᾶς προφασίζόμενος ἐν τῇ προκηρῦξει του, ὅτι προβαίνει εἰς τὸ διάβημα τοῦτο διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀκύρου τῶν Μυστηρίων τῶν Νεομερολογιτῶν, ἥτις ὑπόθεσις δὲν ὑφίσταται πλέον καὶ περὶ τῆς ὁποίας πολλὰ ἐγράφησαν καὶ διὰ πολλῶν ἀπεδείξαμεν ὅτι ἡμεῖς οὐδὲν κατὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἀποδεχόμεθα, ἀλλ' ὀρθοφρονοῦμεν καὶ πιστεύομεν εἰς ὅσα ἐκηρύξαμεν καὶ ἐγράψαμεν κατὰ τὸ ἔτος 1935.

Ὁ περὶ οὗ πρόκειται Ἱερωμένος, ἐπειδὴ ἐπανελημμένως ἐδέχθη ἐπιπλήξεις ἐκ μέρους ἡμῶν δι' ἀπάδουσαν καὶ σκανδαλώδη διαγωγὴν καὶ ἐπειδὴ ἠρνήθημεν νὰ τῷ χορηγήσωμεν ἄδειαν, ἵνα λειτουργῇ ὁ Ναὸς του πρὸς ὄφελος ἑαυτοῦ καὶ τῆς ὑποτακτικῆς του ἐθεωρησεν καλὸν σκοποῦντα ἡμᾶς ὡς προσκόποντες ἐν τῇ πίστει, νὰ μᾶς ἀποκηρύξῃ καὶ νὰ ἐνταχθῇ μετὰ τῶν δῆθεν ὀρθοδοξοτέρων ἡμῶν Ἀρχιερέων οὕτινες μένουσι κεχωρισμένοι ἀφ' ἡμῶν

καὶ μετὰ τῶν διὰ παρομοίους λόγους καὶ οὐχὶ διὰ λόγους πίστεως.

Οἱ Συνετοὶ καὶ λογικῶς κρίνοντες Χριστιανοὶ ἄς κρίνωσι τὴν κατάστασιν καὶ μετ' ἡμῶν ἄς λυπηθῶσιν καὶ ἄς ἐδῇθωσι πρὸς τὸν Κύριον νὰ σώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του.

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Ἐμπρὸς εἰς τὴν Ἱερὰν Μνήμην τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ποῦ τὴν ἐλάμπρυναν τὰ Μαρτυρικά τῶν Αἱμάτων

Ἀφοῦ χθὲς ἀκόμη ἐωρτάσαμεν τὴν Μνήμην τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἀξίζει ὀλίγα γραμματὰ τοῦ Περιοδικοῦ μας νὰ ἀφιερωθῶν πρὸς τοὺς ἀνδρας ἐκείνους τοὺς Μεγάλους καὶ Ἱεροὺς, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Μεγάλος Θεὸς ἐνεπιστεύθη ἀπ' εὐθείας τὰς μεγάλας ἀληθείας τῆς διὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀποκαλυφθείσης Ἀγιοτάτης καὶ Θείας Θρησκείας, τὴν ὁποίαν ἐστήριξαν καὶ ἐστόλισαν μὲ τὰ θεῖα τῶν αἱμάτων. Ὅλοι σχεδὸν οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι εὗρον θάνατον μαρτυρικὸν καὶ ἔχρυσαν τὸ αἷμα τῶν ὑπὲρ τῆς Πίστεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ γενόμενοι μιμηταὶ Αὐτοῦ.

Νομίζομεν ὅτι ἀξίζει ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων νὰ κάμωμεν ἐν συντομίᾳ μνησιν τοῦ τέλους ἐκάστου τῶν Θ. Ἀποστόλων ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα λόγῳ τοῦ περιορισμένου χώρου νὰ ἐξηγησώμεν τὸ μνημειώδες ἔργον τῶν καὶ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ Θυσίας τῶν. Καὶ ἀρχόμεθα ἤδη.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος

Ἐσταυρώθη εἰς τὴν Ρώμην μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Μόνος ἐζήτησε νὰ σταυρωθῇ μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, διότι, εἶπεν, δὲν εἶμαι ἀξίος νὰ σταυρωθῶ ὡς ἑσταυρώθη ὁ Σωτὴρ μου.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης

Ἄν καὶ δὲν ἐτελείωσε μὲ θάνατον μαρτυρικόν, ἀλλὰ μετέστη ἐν σώματι, ἐν τούτοις ἐν Ρώμῃ κατεδικάσθη νὰ ριφθῇ εἰς λέβητα ζέοντος ἐλαίου.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος

Ἐμαρτύρησεν εἰς μίαν πόλιν τῆς Αἰθιοπίας.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος

Συρόμενος εἰς τοὺς δρόμους τῆς Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τῶν Ρωμαίων παρέδωκε τὸ πνεῦμα τοῦ εἰς τὸν Κύριον.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς

Κρεμασμένος εἰς μίαν ἐλαίαν ἐν Ἑλλάδι παρέδωκε τὸ πνεῦμα τοῦ εἰς τὸν Κύριον.

Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Πρεσβύτερος

Ἀπεκεφαλίσθη εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ

Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ νεώτερος

Τὸν ἔριψαν ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ Ναοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ διὰ ροπαλοῦ τὸν ἐτελείωσαν.

Ἀπόστολος Βαρθελομαῖος

Ἐξεδόρη ζῶν καὶ ἐτελειώθη.

Ἀπόστολος Φίλιππος

Τὸν ἐκρέμασαν εἰς τὴν Ἱεράπολιν τῆς Φρυγίας καὶ ἐτελειώθη.

Ἀπόστολος Ἀνδρέας

Τὸν ἔδεσαν ἐπάνω εἰς σταυρὸν καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὥς ποῦ ἦλθε τὸ τέλος ἐδίδασκε τὰς Θείας ἀληθείας εἰς τὸν λαὸν ποῦ παρηκολούθει τὸ μαρτύριόν του.

Ἀπόστολος Θωμᾶς

Λογχευθεὶς εἰς τὸ σῶμα ἐτελειώθη εἰς Κορομαντέλ τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν.

Ἀπόστολος Ἰούδας «οὐχὶ ὁ Ἰσκαριώτης»

Ἐθανατώθη κτυπόμενος ὑπὸ βελῶν.

Ἀπόστολος Σίμων ὁ ζηλωτὴς

Εἰς τὴν Περιοίαν ἐτελειώθη διὰ σταυροῦ.

Ἀπόστολος Βαρνάβας (Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν)

Λιθοβοληθεὶς ὑπὸ Ἰουδαίων ἐτελειώθη.

Ἀπόστολος Ματθαῖας

Λιθοβοληθεὶς πρῶτον ἔπειτα ἀποκεφαλίσθεις ἐτελειώθη.

Ἀπόστολος Παῦλος

Ὁ Μέγας τῶν Ἀποστόλων, ὁ Κήρυξ τῶν Ἑθνῶν. Ὁ κυριώτερος καὶ ἐνθερμώτατος ὁ πλέον διαπαιστος τῆς Οἰκουμένης Διδάσκαλος τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, ἀπεκεφαλίσθη ἐν Ρώμῃ κατὰ διαταγὴν τοῦ Νέρωνος.

Ἐμπρὸς εἰς τὸ τεράστιον ἔργον ποῦ ἐπέτελεσαν οἱ Θεοὶ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι τί σημασίαν δύνανται νὰ ἔχῃ τὸ μαρτυρικὸν τέλος. Αὐτὸ εἶναι τὸ στεφάνωμα τοῦ ἔργου, αὐτὸ εἶναι ἡ ἐπικύρωσις τῆς ἀγάπης τῶν πρὸς τὸν ὑπ' αὐτῶν κηρυσσόμενον Σωτῆρα Χριστὸν Ἐσταυρωμένον.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὴν 15ην Ἰουνίου 1946 ἡμέραν Παράσκηνον ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διανλείας κ. Πολύκαρπος μετέβη εἰς τὸ ἐν Μενιδίῳ ἡδυσχέτηριον τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἐλειτουργήσας τελεῶν Μνημόσυνον τοῦ ἀειδίου κτήτορος τοῦ ἡδυσχέτηριον Ἱερωνύμου Ἱεραρχοῦ.

Ὁ Σεβ. κατὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν ὡμιλῶν περὶ ἀγάπης καὶ ἐγωϊσμοῦ στήριξαν τὴν ἀδελφότητα ἡμετέραν δεκτικῶς ὑπὸ παντοίων πειρασμῶν.

Τὴν 17ην Ἰουνίου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης πρῶν Φλωρινέων κ. Χρυσόστομος μετέβη εἰς Κόρινθον λειτουργῶν καὶ στήριξας τοὺς αὐτόθι ἀποστολὰς διὰ λαμπρῶν ὡμιλῶν καὶ πατριωτικῶν συμβουλῶν.

Τὴν 18ην ἡμέραν ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χρυσόφορος ἐχοροδότησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ὑπαπαντῆς Καλλιπλόερος ὡμιλῶν ἐμπνευσμένως.

Τὴν αὐτὴν Κυριακὴν ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διανλείας κ. Πολύκαρπος ἐλειτουργήσας ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ ὡμιλῶν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἱκανοποιήσας ἀπολύτως τὸ ἐκκλησιαστικόν. Ἐν συνεχείᾳ καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ Σεβασμιώτατος παρηκολούθησεν τὰς ἐξετάσεις τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς, Ἀγίου Παύλου Πειραιῶς, Ἀγίου Δημητρίου Ἀθηνῶν καὶ Ἀγίας Μεταμορφώσεως Ἀθηνῶν. Ὁ Σεβασμιώτατος μετὰ τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς τῶν Κατηχητικῶν ἀπυθνήσκει ὡραίας συμβουλὰς εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας καὶ δίδει μετὰ δῶρα καὶ βιβλία αὐτοῖς.

Τὴν 24ην Ἰουλίου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Π. Φλωρινέων μετέβη εἰς τὸ ἐν Πέτρᾳ Χώρα τοῦ Λουτρακίου ἡδυσχέτηριον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Προδρόμου ὅπου ἐπανηρύριζε τὴν ἀειτείαν αὐτοῦ. Ὁ Σεβ. παρηκολούθησεν τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐλειτουργήσας καὶ ὡμιλῶν περὶ τῆς ἀδελφότητος διὰ πατριωτικῶν καὶ θεριῶν συμβουλῶν.

Τὴν 18ην ἡμέραν ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Διανλείας κ. Πολύκαρπος παρηκολούθησεν τὴν θεϊαν λειτουργίαν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ὁρθαντοφύτου του καὶ τὸ ἀπόγευμα παρέδωκε εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν Κατηχητικῶν Ἀγίου Φιλίππου Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ Ἀγίου Ἀρτεμίου Πειραιῶς συμβουλευσας τοὺς μαθητὰς καὶ προσέφερε εἰς αὐτοὺς δῶρα καὶ βιβλία.

Τὴν 29ην ἡμέραν ἐορτήν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ὁ ἅγιος Πρόεδρος ἐχοροδότησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα φερώνυμον ἱερὸν Ναὸν παρὰ τὸ τέμαχος Ἀγίου Ἰωάννου ὁδοῦ Βουλαγμένης.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χρυσόφορος μεταβάς ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἱερωσύνης μετὰ τοῦ ἱεροδιακόνου Θεοκλήτου εἰς τὸν ἐν Λεύκρᾳ Θυσίων πανηγυρίζοντα φερώνυμον ἱερὸν Ναὸν.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ ἅγιος Διανλείας κ. Πολύκαρπος ἱερωσύνη εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ πανηγυρίζοντα ἱερὸν Ναὸν Πέτρου καὶ Παύλου.